

begærende er selvstændig næringsdrivende, en paa Tro og Love udfærdiget Erklæring om hans Indtægt i det samme Tidsrum (trykte Blanketter til disse Attester) og 3) Daabsattester for samtlige Familiens Medlemmer.

Kontoret sørger selv for de nødvendige Fattigattester.

Begæringen indgives til et Kontor paa Raadhuset, og hvis den begærende opfylder Lovens Betingelser, faar han udleveret et lille Blikskilt med samme Løbenummer som hans Begæring. Blikskiltene forefindes i ligesaa mange Farver, som der er Grupper i Foreningens Forslag til almindelig Dyrtidshjælp (se Skrivelse herfra af 4. d. M.). Blikskiltene er Legitimation for, at Ihændeleveren er berettiget til Rabat paa visse i Forvejen angivne Livsforbrødenheder.

Naar den paagældende indfinder sig hos Detailhandleren for at gøre Indkøb, udleverer Detailhandleren ham et til Købesummens Værdi svarende Antal Rabatmærker af samme Art som Forbrugsforenings-Mærkerne i den forannævnte Forbrugsforening. Enhver Detailhandler vil staa sig ved at være forsynet med disse Mærker, som han faar udleveret paa Raadhuset mod Forevisning af sit Borgerskab. Der er ingen Fare for, at Mærkerne skal blive misbrugt, thi, som det vil ses nedenfor, kan Mærkerne kun gøres i Penge, naar de præsenteres i Forbindelse med Blikskiltet.

Ved Udgangen af hver Maaned henvender Familien sig paa Raadhuskontoret og faar mod Forevisning af Blikskiltet og Aflevering af de opsamlede Rabatmærker udbetalt den Rabat, som svarer til Summen af Mærkerne, *dog ikke over det Beløb, der findes angivet i Foreningens Forslag til almindelig Dyrtidshjælp*. Udbetaling sker i Kontanter. Naar Udbetalingen har fundet Sted, krydses Familien af i Protokollen.

Spørger man nu, hvad der egentlig er opnaaet ved dette System, kunde det ved første Øjekast synes temmelig lidt. Dyrtidshjælpen vedbliver at have Form af kontante Udbetalinger, og den eneste Forskel synes i Virkeligheden at være, at i Stedet for at lade de paagældende betale for Varerne med Dyrtidsmærker, lader man dem kvittere for Dyrtidshjælp ved Dyrtidsmærker.

Imidlertid synes det ret beset, at Forslaget netop indeholder det, som man stræber at opnaa. Faren for Demoralisation er formindsket, thi der kan ikke være noget ydmygende eller for Selvfølelsen svækkende i, at man saa at sige melder sig ind i en Forening, der skaffer sine Medlemmer Rabat. Saaledes som det nu er, føles Dyrtidshjælpen af alle som en Understøttelse, og har man først begyndt at søge Understøttelse, saa er Selvagtelsen paa retur.

Ved et af Foreningens sidste Hovedbestyrelsesmøder hævdedes det fra flere Sider, hvor stor Uvillien i Befolkningen var mod de nu anvendte Dyrtidsmærker; der nævntes endog af flere Afdelingsformænd Eksempler paa, at en Familie havde givet Afkald paa sin Understøttelse, fordi den skulde udbetales i Mærker, saaledes at den understøttede i hver Butik, hvor han henvendte sig, kunde udpeges som en af Kommunens Dyrtidslemmer. Overgang til Udbetaling i kontante Penge vil derfor sikkert af Befolkningen blive følt som en Befrielse, og der er ingen Risiko, thi for hvert kontante Beløb, der udbetales, præsteres der jo gennem Rabatmærkerne Bevis for, at Familien allerede *har* anvendt det tilsvarende Beløb til nyttige Formaal.

Foreningen skal dernæst bemærke, at en Ordning som den foran skitserede ogsaa vil kunne anvendes til Fordel for velgørende Institutioner med varig Virksomhed, specielt Asylter, Børnehjem og Bespisningsforeninger, der hemmes stærkt ved den herskende Dyrtid, og som kunde erholde Adgang til Indkøb med Rabat, saafremt den paagældende Virksomhed ved Regnskabsaffæggelse og andre Former for Garanti kunde godtgøre sin Berettigelse til at komme i Betragtning.

Sluttelig skal Foreningen meddele, at man ved Henvendelse til Indenrigsministeriet gennem Udenrigsministeriet har skaffet sig en Oversigt over de Dyrtidsforanstaltninger, der er truffene i Norge og Sverige. I de modtagne Beretninger fra de danske Gesandtskaber henholdsvis i Christiania og Stockhom, udtales det for Norges Vedkommende:

„De her i Landet trufne Foranstaltninger maa formentlig siges fortrinnsvis at være rettede paa Salg til nedsatte Priser, ikke paa Uddeling af kontante Pengeunderstøttelser.“